

CARMEN
MARIA
MACHADO

A NŐI TEST
ÉS MÁŠ
ÖSSZETEVŐK



agave
könyvek

LELTÁR

Egy lány. Egymás mellé feküdtünk a pincéjük dohos szőnyegén. A szülei odafent voltak; azt mondtuk nekik, hogy a *Jurassic Parkot* nézzük. – Én vagyok az apuka, te vagy az anyuka – mondta a barátmű. Én is felhúztam a pólómat, ő is az övét, és csak bámultuk egymást. A szívem zakatolt a köldököm alatt, de közben tartottam a kaszáspókoktól és attól, hogy a szülei meglátnak minket. Azóta sem néztem meg a *Jurassic Parkot*. Szerintem már nem is fogom.

*

Egy fiú, egy lány. A barátaim. Lopott, üveges koktélokot ittunk a hatalmas ágyamon. Nevetgélünk, beszélgettünk, és körbeadogattuk a palackokat.

– Én azt bírom benned – mondta a lány –, ahogy a dolgokra reagálsz. Olyan érdekesen reagálsz mindenre. Mintha minden végtelenül fontos lenne. – A fiú egyetértően bólogatott. A lány a nyakamba fúrta az arcát, és azt súgta a bőrömbe:

– Mint például erre. – Felnevettem. Ideges lettem, és izgatott. Úgy éreztem, mintha egy gitár lennék, és a hangolókulcsaimat

tekergetnék, mire a húrjaim egyre feszesebbé válnának. Azok ketten a szempillájukkal cirógatták a bőrömet, és a fülembé leheltek. Én nyögdecsestem, vonaglottam, és percekig az orgazmus határán imbolyogtam, bár senki nem érintett meg ott lent, én sem magam.

*

Két fiú, egy lány. Az egyik a fiúm. A szülei elutaztak, úgyhogy bulit rendeztünk náluk. Vodkás limonádét ittunk, és a barátom felheccelt, hogy csokolózzak a haverja barátnőjével. Bátortalanul megcsókoltuk egymást, utána abbahagytuk. A fiúk pettingelni kezdtek egymással, mi pedig hosszú ideig néztük őket, és unatkoztunk, de túl részegek voltunk ahhoz, hogy felálljunk. A vendégszobában aludtunk el. Amikor felébredtem, a hólyagom úgy feszült, mint egy ököl. Lebattyogtam az előszobába, és észrevettem, hogy valaki kiöntött egy vodkás limonádét a padlóra. Megpróbáltam összetakarítani. A keverék teljesen felmarta a márványozást. A fiúm anyukája később megtalálta a bugyimat az ágy mögött, kimosta, és odaadta a fiának, egyetlen megjegyzés nélkül. Furcsa, mennyire hiányzik a tiszta ruhák virágos, mesterséges illata. Mostanában másra sem tudok gondolni, csak az öblítőkre.

*

Egy férfi. Karcsú volt, és magas. Olyan sovány, hogy kiállt a medencecsontja, ami bizarr módon szexinek tűnt. Szürke szeme volt. Gúnyos mosolya. Már majdnem egy éve ismertem, előző október óta, amikor egy halloweeni bulin találkoztunk (rajtam nem volt

jelmez; ő Barbarellának öltözött). A lakásában ittunk. Ő ideges volt, úgyhogy masszírozni kezdett. Én is ideges voltam, úgyhogy hagytam. Sokáig gyúrta a hátamat. Utána azt mondta:

– Elfáradt a kezem. – Én azt mondtam, „ó”, és felé fordultam. Megcsókolt, az arca érdes volt a borostától. Élesztőillat és egy drága férfikölni illata áradt belőle. Rám feküdt, és egy darabig csokolóztunk. Kellemesen bizsergett belül a testem. Megkérdezte, hogy megfoghatja-e a mellem, én pedig odahúztam a kezét. Levettem a felsőmet, és úgy éreztem, mintha egy vízcsepp kezdene felfelé kúszni a gerincemen. Rájöttem, hogy ez most tényleg meg fog történni, mindjárt megtörténik. Mindketten levetkőztünk. Ő felhúzta az óvszert és rám mászott. Az a dolog jobban fáj, mint bármi valaha. Ő elment, én nem. Amikor kihúzta, az óvszer csupa vér volt. Lehámozta magáról, és eldobta. Mindenem lüktetett. Túl kicsi volt az ágy, amin aludtunk. Másnap ragaszkodott ahhoz, hogy hazavigyen a kollégiumba. A szobámba érve levetkőztem, és magamra tekertem egy törölközőt. Még mindig olyan szagom volt, mint neki, mint kettőnknek együtt, és többet akartam. Jól éreztem magam, olyan felnőttnak, aki néha szexel, és akinek van élete. A szobatársam megkérdezte, hogy milyen volt, és megölelgetett.

*

Egy férfi. Jártunk. Nem szerette az óvszert, megkérdezte, szedek-e fogamzásgátlót, de azért kihúzta, mielőtt elment. Minden rettenetesen mocskos lett.

*

Egy nő. Hol jártunk, hol nem, valami ilyesmi. A csoporttársam volt a számítógépes rendszerek szervezése nevű kurzuson. Hosszú, barna haja a fenekéig ért. Lágyabb volt, mint amire számítottam. Lent meg akartam érinteni, de túl ideges volt. Amikor csókolóztunk, a számba csúsztatta a nyelvét, és miután hazament, kétszer is kielégítettem magam a szobám hűvös csendjében. Két évvel később lefeküdtünk egymással a munkahelyem murvás tetőteraszán. Négy emelet terült el alattunk, egy üres székkal szemben futott a kódom. Miután végeztünk, felnéztem, és észrevettem, hogy egy öltönyös férfi bámul minket a szemközti felhőkarcoló egyik ablakából, és a keze sebesen mozog a nadrágjában.

*

Egy nő kerek szemüveggel és vörös hajjal. Nem emlékszem, hol ismerkedtünk meg. Fűveztünk, dugtunk, és véletlenül úgy aludtunk el, hogy benne maradt a kezem. Még napkelte előtt felébredtünk, és keresztülsétáltunk a városon egy nonstop étterembe. Szemerkezt az eső, és mire odaértünk, szandálos lábunk érzéketlenné vált a hidegtől. Palacsintát ettünk. A kávésbögrénk kiürült, és amikor a pincérnőt kerestük a tekintetünkkel, láttuk, hogy a legújabb híreket nézi a mennyezetről lelógó, ócska tévén. A bemondót éppen lekeverték, és a szomszéd államban, Észak-Kaliforniában kibontakozó vírusos járvány tüneteinek listája jelent meg a képernyőn. Aztán a bemondó visszatért, és elismételte, hogy leállították a légi forgalmat, lezárták az állam határait, és a jelek szerint sikerült elszigetelni a vírust. A pincérnő feldúltak tűnt, amikor odajött hozzánk.

– Vannak ismerősei odaát? – érdeklődtem, mire bólintott, és a szeme megtelt könnyekkel. Rettenetesen éreztem magam, amiért rákérdeztem a dologra.

*

Egy férfi. Egy bárban ismerkedtünk meg, egysaroknyira a házamtól. Összebújtunk az ágyamon. Savanyú borszaga volt, pedig vodkát ivott. Szexeltünk, de a felénél lelankadt. Még csókolóztunk egy kicsit. Le akart menni nekem, de én nem akartam. Erre dühös lett, és elment, és olyan erővel vágta be az ajtót, hogy a fűszertartóm leugrott a szegről, és lezuhant a padlóra. A kutyám felnyalta a szerecsendiót, és kénytelen voltam sőt tömni bele, hogy kihányja. Az adrenalintól felajzva fejben listázni kezdtem az addigi állataimat – heten voltak, a két sziámi harcoshalimat is beleértve, akik ugyanazon a héten haltak meg kilencéves koromban –, majd felsoroltam a pho főszereit is. Szegfűszeg, fahéj, csillagánizs, koriander, gyömbér, kardamom.

*

Egy férfi. Tizenkét centivel alacsonyabb volt nálam. Elmeséltem neki, hogy a weboldalam, amelynek dolgozom, egyre csökken a forgalma, mert senki nem kíváncsi vicces fotós trükkökre, miközben járvány dúl. Elmondtam neki, hogy aznap reggel engem is elbocsátottak. Meghívott vacsorára. Az autójában szexeltünk, mert otthon voltak a lakótársai, én meg nem bírtam volna a házamban lenni. Becsúsztotta a kezét a melltartóm alá, a keze tökéletes volt,

kibaszottul tökéletes, és hátradőlünk a túl kicsi hátsó ülésen. Két hónapja akkor mentem el először. Másnap felhívtam, és hagytam neki egy hangüzenetet; elmondtam, hogy jól érzem magam, és szívesen találkozónék vele ismét, de nem hívott vissza.

*

Egy férfi. Valami fizikai munkát végzett, nem emlékszem pontosan, mit, és egy boa constrictor volt a hátára tetoválva, alatta egy latin szóolás rossz helyesírással. Erős volt, fel tudott emelni, és a falnak döntve dugott meg; ez volt a legizgalmasabb élményem életemben. Eltörtünk közben pár képkeretet. A kezét is használta, én meg végigszántottam a körmömmel a hátát, és megkérdezett, hogy elélvezek-e neki, mire azt mondtam, igen, igen, elélvezek neked, igen, igen, el fogok.

*

Egy nő. Szőke haj, érdes hang, egy barátnőm barátnője. Összeházasodtunk. Még most sem tudom, hogy azért jöttem-e össze vele, mert ezt akartam, vagy azért, mert annyira féltem attól, ami a világban tombolt körülöttünk. Egy éven belül megromlott a kapcsolatunk. Többet üvöltöztünk egymással, mint amennyit szexeltünk vagy akár beszélgettünk. Egyik este összevesztünk, és sírni kezdtem. Ő megkérdezte, nem akarok-e dugni, és levetkőzött, mielőtt válaszolhattam volna. Legszívesebben kilöktem volna az ablakon. Szexeltünk, majd ismét sírni kezdtem. Miután vége lett, és elment zuhanyozni, összepakoltam egy bőröndbe, beültem az autómba, és elhajtottam.

*

Egy férfi. Hat hónappal később, a válás utáni kábulatomban. Az utolsó családtagja temetésén találkoztunk. Én is gyászoltam, ő is gyászolt. Abban az üres házban szexeltünk, ahol korábban a fivére, a fivére felesége és a gyermekeik laktak; mind meghaltak. Az összes helyiségben dugtunk, még az előszobában is, ahol nem tudtam megfelelő szögben megemelni a medencémet a parkettán, így kivertem neki az üres ágyneműs szekrény előtt. A szülői hálószobában megláttam a tükörképemet, miközben rajta lovagoltam. Le voltak kapcsolva a lámpák, a bőrünkön megcsillant a hold ezüstös fénye, és amikor elment bennem, azt ismételte, hogy „ne haragudj, ne haragudj”. Egy héttel később meghalt; végzett magával. Elköltöztem a városból északabbra.

*

Egy férfi. Ismét a szürke szemű. Sok éve nem láttam. Megkérdezte, hogy vagyok, mire néhány dolgot elmondtam neki, másokat nem. Nem akartam az előtt a férfi előtt sírni, akinek odaadtam a szüzességemet. Valahogy helytelennek tűnt volna. Megkérdezte, hány embert veszítettem el, mire azt feleltem, hogy az anyámat és az egyetemi szobatársamat. Azt nem említettem, hogy én találtam meg az anyám holttestét nem egészen három nappal azután, hogy egy ideges orvos megvizsgálta a szememet a korai tüneteket keresve, és azt sem, hogyan sikerült megszöknöm a karanténzónából.

– Amikor megismertelek – mondta –, olyan kibaszottul fiatal voltál. – A teste ismerős volt, ugyanakkor idegen. Ő is ügyesebb lett, én is ügyesebb lettem. Amikor kihúzta belőlem, szinte számítottam

a vére, de persze nem volt vér. Ő szebb lett az eltelt évek alatt, és figyelmesebb. Engem is meglepett, hogy elsírtam magam a mosdókagyló előtt. Megnyitottam a csapot, hogy ne hallja.

*

Egy nő. Barna hajú. A járványügyi hatóság volt alkalmazottja. Azon a városi gyűlésen találkoztunk, ahol megtanítottak minket, hogyan raktározzuk az élelmet, és hogy kezeljük a fertőzéseket a környékünkön, amennyiben a vírus átjutna a kordonon. A feleségem óta nem feküdtem le nővel, de amikor felemeltem a pólóját, ráébredtem, mennyire vágytam már mellekre, nedvességre, puha szájakra. Ő farkat akart, és én eleget tettem neki. Utána végighúzta az ujját a bőrömön, ahol a szíjak nyomot hagytak rajta, és bevallotta nekem, hogy egyelőre senki sem találja az ellenszert.

– De az a kibaszott helyzet, hogy csak fizikai érintéssel terjed – magyarázta. – Ha az emberek képesek lennének távol tartani magukat egymástól... – Ezzel elhallgatott. Összegömbölyödött mellettem, és elaludtunk. Amikor felébredtem, önmagán dolgozott egy vibrátorral, ezért úgy tettem, mintha még aludnék.

*

Egy férfi. Vacsorát főzött nekem a konyhában. Addigra nem maradt sok zöldség a kertemben, de megtette, ami tőle telt. Megpróbált kanállal etetni, de kivettem a kezéből a nyelét. Az étel nem volt rossz. Az áram azon a héten már negyedszer ment el, úgyhogy gyertyafénynél vacsoráztunk. Kicsit berzenkedtem a váratlan romantikázástól. Miközben dugtunk, megérintette az arcomat, és

azt mondta, hogy gyönyörű vagyok, én pedig megrántottam egy kicsit a fejem, hogy lerázzam magamról az ujjait. Amikor újra ezt csinálta, a tenyerembe zártam az állát, és megkértem, hogy fogja be. Azonnal elélezett. Egyszer sem hívtam vissza. Amikor bemondták a rádióban, hogy a vírus valahogy elérte Nebraskát, rájöttem, hogy keletebbre kell mennem, és így is tettem. Otthagytam a kertet, a kutyám sírját, a fenyőfa asztalt, amelynél olyan sok listát írtam idegességemben – m-mel kezdődő növények: mandulafa, mimóza, mahagóni, madárberkenye, magnólia, mogyoróbokor, mangrove, mirtusz; államok, amelyben éltem: Iowa, Indiana, Pennsylvania, Virginia, New York –, olvashatatlan betűnyomatok kavalkádját hagyva puha lapján. Fogtam a megtakarított pénzemet, és kivettem egy kis házat az óceánparton. Pár hónappal később a kansasi főbérőm felhagyott a csekkjeim beváltásával.

*

Két nő. A nyugati államokból menekültek, csak vezettek és vezettek, amíg a kocsijuk le nem robbant másfél kilométerre a házamtól. Bekopogtattak hozzám, és két hétig nálam laktak, majd kitaláltuk, hogyan lehetne működőképes állapotba hozni az autójukat. Egyik este borozgattunk egy kicsit, és a karanténról beszélgettünk. Fel kellett kurblizni a generátort, és egyikük felajánlotta, hogy megcsinálja. A másik átült mellém, és felcsúsztatta a kezét a lábamon. Végül külön-külön kielégítettük magunkat, miközben csókolóztunk. A generátor beindult, és visszajött az áram. A másik nő is visszatért, és mindhárman ugyanabban az ágyban aludtunk. Én örültem volna, ha maradnak még, de azt mondták, Kanadába akarnak menni, mert ott állítólag biztonságosabb. Felajánlották,

hogy engem is magukkal visznek, de elvicceltem a dolgot azzal, hogy én tartom a frontot az Államokban. – Melyik államban is vagyunk? – kérdezte az egyik, mire azt feleltem, hogy Maine-ben. Mindketten megcsókolták a homlokomat, és Maine védelmezőjének nevezték. Miután elmentek, csak néha használtam a generátort, szívesebben üldögéltem gyertyafénynél a sötétben. A házikó korábbi tulajdonosa telepakolt velük egy egész szekrényt.

*

Egy férfi. Nemzetőr. Amikor megjelent a küszöbömön, azt hittem, evakuálni akar, de, mint kiderült, dezertált. Felajánlottam, hogy nálam töltheti az éjszakát, ő pedig megköszönte. Arra ébredtem, hogy egy kéz van a torkomon és egy kéz a mellemen. Azt mondtam neki, hogy abban a pózban, fekve senkivel nem tudok szexelni. Hagyta, hogy felálljak, én pedig nekilöktem a könyvespolcnak, amitől elájult. Kivonszoltam a testét a tengerpartra, és legurítottam a hullámokig. Ő magához tért, és homokot kezdett köpni. Ráfogtam a kést, és azt mondtam neki, hogy induljon el, és csak menjen, és ha egyszer is eszébe jut akár csak visszanézni, akkor végzek vele. Ő engedelmeskedett, én meg addig bámultam utána, amíg egy sötét pöttyé nem zsugorodott a szürke parton, majd teljesen eltűnt. Utána egy évig nem láttam embert.

*

Egy nő. Egy vallási vezető, nyomában ötven követővel, mind fehérben. Három napig várakoztattam őket a birtokom peremén, majd megvizsgáltam a szemüket, és megengedtem, hogy maradjanak.

Letáboroztak a házam körül; az előkertben, a tengerparton. Készleteik voltak, csak egy olyan helyre lenne szükségük, ahova lehajthatják a fejüket, mondta a vezetőjük. A köpenyében úgy nézett ki, mint egy varázsló. Leszállt az éj. Ő és én mezítláb megkerültük a tábort, az arcára árnyékokat festett a tábortűz fénye. Lesétáltunk a víz pereméhez, én a sötétben egy apró szigetre mutattam, amit ő nem látott. Az enyémbe csúsztatta a kezét. Készítettem neki egy italt – „többé-kevésbé házi kotyvalék”, mondtam neki, miközben átnyújtottam a poharat –, és leültünk az asztalhoz. Hallottam, hogy odakint emberek nevetgélnek, zenélnek, gyerekek rohangálnak a hullámokban. A nő kimerültnek tűnt. Fiatalabb, mint amennyinek néztem, döbbsentem rá, csak a felelősségtől tűnik idősebbnek. Belekortyolt az italába, az ízétől elfintorodott.

– Olyan régóta gyalogolunk – mondta. – Egy időre megálltunk valahol Pennsylvania mellett, de a vírus utolért minket, amikor összeakadtunk egy másik csapattal. Tizenkét embert elvitt, mielőtt sikerült eléggé eltávolodnunk tőle. – Hosszan és szenvedélyesen csókolóztunk, a szívem ott dobogott a puncimban. A nőnek olyan íze volt, mint a füstnek és a méznek. A csapat négy napig maradt nálam, utána a nő felébredt álmából, és azt mondta, baljós előjelet látott, ezért folytatniuk kell az útjukat. Megkért, hogy menjek velük. Én megpróbáltam elképzelni magam mellette, ahogy a nyája követ minket, mint egy gyerekcsapat. Nemet mondtam. Egy ajándékot hagyott a párnámon: egy akkora ónnyulat, mint a hüvelykujjam.

*

Egy férfi. Nem több húsznál, csóffadt, barna hajjal. Már egy hónapja talpon volt. Olyannak tűnt, mint az várható volt: őrjöngtek.

Reménytelennek. Miközben szexeltünk, tisztelettudó volt, és túlgyengéd. Miután megtisztálkodtunk, leveskonzervet adtam neki. Elmesélte, hogy végigsétált Chicagón, konkrétan keresztülgyalogolt rajta, és látta, hogy a városban egy idő után felhagytak a holttestek eltakarításával. Újra kellett töltenie a poharát, hogy folytathassa.

– Utána – mondta – kikerültem a nagyvárosokat. – Megkérdeztem, hogy konkrétan mennyivel jár mögötte a vírus, mire azt felelte, hogy nem tudja. – Ez a hely nagyon csendes – váltott témát.

– Nincs forgalom – magyaráztam. – Nincsenek turisták. – Ő csak sírt és sírt, én meg addig öleltem, amíg el nem aludt. Mire másnap felébredtem, már nem volt ott.

*

Egy nő. Sokkal idősebb nálam. Miközben arra várt, hogy leteljen a három nap, egy homokdűnén meditált. Amikor megvizsgáltam a szemét, észrevettem, hogy olyan zöld, mint a tengeri üveg. A haja már őszbe csavarodott a halántékánál, és a nevetésétől boldogság bucskázott végig a szívem lépcsőjén. Ott ültünk a félhomályban a panorámaablaknál, és nagyon lassan alakultak a dolgok. Meglovagolt, és amikor megcsókolt, az ablak mögötti panorama összement és megcsavarodott. Ittunk, aztán végigsétáltunk a parton; a nedves homokban halvány dicsfények jelentek meg a lépteink nyomán. Mesélt nekem a valaha volt gyermekeiről, a kamaszkori sérüléseiről, és arról, hogy egy nappal azután, hogy új városba költözött, el kellett altatni a macskáját. Én elmondtam neki, hogyan találtam meg az anyámat, beszámoltam neki a Vermonton és New Hampshire-en keresztül vezető, veszedelmes utamról, meg arról, hogy az árapály soha nem pihen, és meséltem neki a volt feleségemről.

– Mi történt? – kérdezte. – Egyszerűen nem működött – válaszoltam. – Meséltem neki a férfiről az üres házban, arról, hogy mennyire sírt, és hogy csillogott az ondója a hasamon; arról, hogy markolni lehetett volna a kétségbeesést a levegőben. Felidéztük fiatalkorunk bolti csengettyűit, azét az olasz fagyizóét is beleértve, ahova a hosszú nyári napok végén mentem, és ahol a kánikulától kábán ettem a gelatót. Nem is emlékeztem, mikor mosolyogtam utoljára ilyen sokat. A nő ott maradt. Újabb menekültek keltek át a házon, mi voltunk az utolsó megálló a határ előtt: enni adtunk nekik, és játszottunk a kicsikkel. Óvatlanná váltunk. Aznap, amikor felébredtem, és megéreztem a változást a levegőben, rádöbentem, hogy ez már régóta várható volt. A kanapén ült. Éjszaka felkelt, és főzött egy kis teát. De a csésze kiborult, a tócsa már hideg volt. Felismertem a televízióból és az újságokból, a szórólapokból és a rádióból, majd a tábortűz körüli fojtott hangú elbeszélésekből hallott tüneteket. A bőre sötétlila volt az összeagyúlt véraláfutásoktól, a szemfehérje csupa vörös, és vér szivárgott opálos körmei alól. Nem volt időm meggyászolni. Megvizsgáltam a saját arcomat a tükörben, de még tiszta volt a szemem. Átnéztem a vészhelyzetre összeállított listámat és a készleteimet. Fogtam a zsákom és a sátram, beültem a csónakba, és a szigethez veztem, ahhoz a szigethez, ahova azóta hordtam az élelmiszerkészleteket, mióta a kunyhóhoz értem. Ittam egy kis vizet, felállítottam a sátram, és listákat kezdtem készíteni. Az összes tanárom az iskolai előkészítő óta. Az összes munkahelyem. Az összes hely, ahol laktam. Az összes ember, akit valaha szerettem. Az összes ember, aki valószínűleg szeretett engem. A jövő héten harmincéves leszek. A szél befújja a homokot a számba, a hajamba, a jegyzetfüzetem közepén húzódo hajlatba, a tenger viharos és sűrke. Látom mögötte a házat, egy

kis pötty a túlsó parton. Folyamatosan úgy érzem, mintha a vírust, mint egy napkeltét látnám növekedni a látóhatáron. Ráébredek, hogy a föld akkor is tovább forog majd, ha már nem lesznek rajta emberek. Az is lehet, hogy kicsit gyorsabban mozog majd.

fordította: Farkas Veronika